

Rozpis čítania NZ na September '08 - Rok sv. Pavla

Dát.	deň	Lectio divina	Prečítať	Dát.	deň	Lectio divina	Prečítať
1.	po	Sk 21, 1-14	Mt 12	17.	st	Sk 27,1-12	28
2.	ut	21, 15-26	13	18.	št	27, 13-26	Mk 1
3.	st	21, 27-40	14	19.	pia	27, 27-44	2
4.	št	22, 1-11	15	20.	so	28, 1-10	3
5.	pia	22, 12-21	16	21.	Ne	28, 11-22	4
6.	so	22, 22-30	17	22.	po	28, 23-31	5
7.	Ne	23, 1-11	18	23.	ut	Rim 1, 1-15	6
8.	po	23, 12-21	19	24.	st	1, 16-23	7
9.	ut	23, 22-35	20	25.	št	1, 24-32	8
10.	st	24, 1-21	21	26.	pia	2, 1-16	9
11.	št	24, 22-27	22	27.	so	2, 17-29	10
12.	pia	25, 1-12	23	28.	Ne	3, 1-20	11
13.	so	25, 13-27	24	29.	po	3, 21-31	12
14.	Ne	26, 1-11	25	30.	ut	4, 1-12	13
15.	po	26, 12-23	26				
16.	ut	26, 24-32	27				

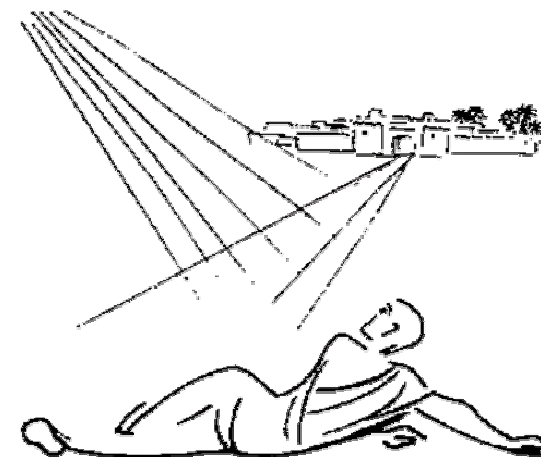
www.fara.sk/kotesova

ROK SV. PAVLA

(29.6.2008 - 29.6.2009)

Lectio divina na každý deň
III.

Skutky 21 - Rimanom 4

Kto si, Pane?

(Sk 9,5)

Nihil obstat: Mgr. Jozef Šoška, cenzor.

Vydalo spoločenstvo pri RKFÚ Kotešová.

Objednávky: RKFÚ Kotešová 013 61; 041/5575636; kotesova@fara.sk

september 2008

Modlitba pred čítaním Svätého písma*(por. Sk 28, 26n)*

Duchu Svätý, Duchu živého Boha. Príď teraz a zostúp na mňa. Otvor moje uši, aby som počul a chápal Slovo.

Otvor moje oči, aby som videl krásu Tvojho zákona.

Obmäkči moje srdce, aby som vnímal v Slove

Teba, Boha živého a pravého,

aby si ma mohol uzdraviť,

priviesť k pokániu a pritiahnúť k sebe.

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému;

ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz,

i vždycky, i na veky vekov.

Amen.

Modlitba po čítaní Svätého písma*(por. 2 Tim 3,16n)*

Ďakujem Ti Trojjediný Bože za Tvoje slovo, ktoré bolo pre mňa v tomto čase užitočné na poučanie, na usvedčenie, na nápravu a na výchovu.

Ďakujem Ti, Svätý Duchu, že ma Slovom zdokonaľuješ a pripravuješ na každé dobré dielo.

Vďaka Ti za dar modlitby a za všetko, čo si vo mne vykonal v tomto čase milosti.

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému;

ako bolo na počiatku, tak nech je i teraz,

i vždycky, i na veky vekov.

Amen.

Lectio: Rim 4, 1-12

Tu Pavol z Písma dokazuje „ospravedlivenie prostredníctvom viery“. Ako dôkaz si vybral postavu Abraháma. Potvrzuje, že Boh nás robí spravodlivými nie na základe našich skutkov, ale z viery (to ale neznamená, že nemáme konať dobro). A keďže Abrahám uveril ešte pred obriezku, viera sa neviaže na obriezku. Tak je Abrahám otcom a vzorom nielen Židom, ale všetkým veriacim. Aj kresťanom zo židovstva, aj kresťanom z pohanstva. Všetkým je odpustený hriech nie kvôli ich zásluhám, ale z Božej milosti.

„Abrahám uveril Bohu a počítalo sa mu to za spravodlivosť.“ (3)

Meditatio:

Zamyslime sa nad otázkou apoštola Pavla: *Čo Abrahám dosiahol? (1)* Viera spolupôsobila s jeho skutkami, uveril Bohu a *to sa mu počítalo za spravodlivosť a bol nazvaný Božím priateľom.* (por. Jak 2,22n)

Keď Abrahám uveril a to sa mu rátalo za spravodlivosť, bol to Boh, kto mu to započítal. Abraháмова viera sa mu páčila, priznal sa k nej a Abraháma nazval svojím priateľom.

To isté Boh ponúka aj mne. Ak som uveril tomu, čo mi Boh k uvereniu predkladá (napr. vo včerajšom slove), **Boh mi to započítal za spravodlivosť**. A zaráta mi každý úkon viery v Neho, ktorý urobím. Aj to, keď moja viera bude pôsobiť spolu s mojimi skutkami. Môžem mať nádej, že aj moja viera je čosi veľké v očiach Boha, že sa mu moja viera „ráta“.

Oratio: (vzbudenie viery podľa Kompendia KKC, str. 209)

Môj Bože, pevne verím a vyznávam všetky a jednotlivé pravdy, ktoré svätá Katolícka cirkev predkladá veriť, pretože si ich zjavil Ty, Boh, večná pravda a múdrosť, ktorá nemôže klamať ani sa nemôže myliť. V tejto viere som rozhodnutý žiť i umrieť. Amen.

Contemplatio: Boh, ktorý mi započítal moju vieru

Lectio: Rim 3,21-31

Doteraz Pavol dokazoval, že pred Bohom majú židia i pohania rovnaké postavenie: ani jedni, ani druhí nemajú u neho „protekcii“, lebo všetci zhrešili a zaslúžia si smrť. Teraz kladie dôraz na Božie konanie: vykúpenie človeka, oslobodenie od zla, zmierenie - skrze Kristovu krv. Je to dar, ktorý si nikto nemôže zaslúžiť skutkami predpísanými Zákonom. K prijatiu zachraňujúcej Božej moci je potrebná viera v Ježiša. Tým nás Boh robí vnútorne spravodlivými (por. KKC čl.1992). (Správnejšie by bolo používať výraz „**ospravodlivený**“, než „ospravedlnený“, lebo človek sa stáva spravodlivým. Takto to používa aj Katechizmus Katolíckej cirkvi.) „Milosť Ducha Svätého má moc nás **ospravodliť**, čiže zbaviť nás hriechov a udeliť nám Božiu spravodlivosť skrze vieru v Ježiša Krista a skrze krst.“ (KKC čl.1987) „...**aby v tomto čase ukázal svoju spravodlivosť**...“ (26)

Meditatio:

Boh nám dnes, *v tomto čase*, zjavuje svoju spravodlivosť. Všetkých ľudí chce zachrániť, a tak všetkým bez rozdielu ponúka spásu. Jeho túžba, aby nikto nezahynul, sa nezmenila. Nezmenil sa ani prostriedok spásy - Ježišova krv; ani podmienka záchrany - viera v Ježiša Krista. Tieto verše ma vyzývajú k prehodnoteniu mojej viery. Moja viera nemôže byť len „všeobecná“: verím, že Boh je, Ježiš bol, po smrti to nejak bude, alebo dokonca nebude... **Som zodpovedný za svoju vieru**, lebo je to moja odpoveď Bohu, od nej závisí moja spása. Chcem nanovo vyznať svoju vieru v to, čo mi dnes Písmo predkladá veriť.

Oratio:

Dobry Bože; verím, že si spravodlivý a túžiš po mojej spáse. Naozaj som zhrešil a chýba mi Tvoja sláva. Verím, Ježišu Kriste, že si môj Boh, že si zomrel za moje hriechy. Verím, že keď si *objal* kríž, objal si aj mňa ako hriešnika... Ďakujem Ti, že si ma svojím utrpením a smrťou zmieril s Otcem a daroval mi nový život. Verím, že si ma *ospravodlivil*, nie pre moje skutky, ale svojou krvou. Uisťuje ma o tom Božie slovo, ktoré nemôže klamať. Vierou prijímam Tvoju obeť za mňa, za moje hriechy; Tvoju spravodlivosť i nový život v Tebe.

Contemplatio: *Ježiš, ktorý ma zachránil svojou krvou*

Milánsky arcibiskup **Carlo Mária Martini** vo svojich príhovoroch často navrhuje používať Lectio divina. Uvádza jeho opis metódy:

1. **Lectio** - Čo vlastne text hovorí?
2. **Meditatio** - Čo tento text hovorí mne?
3. **Oratio** - Hovoriť Bohu, pričom text používame ako východisko.
4. **Contemplatio** - Nechať sa osloviť, preniknúť Ježišovou osobou.

1.Lectio. Človek znova a znova číta text, pričom sa ho usiluje chápať v bezprostrednom kontexte a v rámci celku Písma. Pozornosť sa sústreďuje najskôr na otázku: **čo tento text skutočne hovorí?** Kardinál radí zobrať si ceruzu podčiarknuť si významné slová a napísať si na okraj poznámky. Text sa má čítať pomaly a tak, že čitateľ umožní Bohu, aby k nemu cez Písmo prehovoril. Text tak často odhalí čitateľovi v rôznych okamihoch života rôzne veci.

2. Meditatio. Ak sa pri *lectio* pozornosť upierala na to, čo hovorí samotný text, pri *meditatio* sa kladie dôraz na novú otázku: **čo tento text hovorí mne?** Aké hodnoty, opatrenia, alebo zmeny v mojom živote odo mňa vyžaduje. Čo hovorí mne dnes, tu a teraz živé Božie slovo a hlas Ducha?

3. Oratio. Tu je ťažiskom modlitba. Biblické posolstvo podnecuje odozvu. Môže ňou byť bázeň pred Pánom, úžas, alebo adorácia živého Boha, ktorý sa mi s láskavosťou odhaľuje pri modlitbe. Môže ňou byť prosba o pomoc pri lepšom uvádzaní Božieho slova do života. V každom prípade *oratio spočíva v rozhovore s Bohom*, pričom používame text a jeho posolstvo ako východiskový bod. Centrom *oratio* je: do akej odpovede ma Božie slovo pobáda?

4. Contemplatio. Modlitba sa stáva kontempláciou, keď presahuje konkrétnu stať a nechá sa absorbovať do osoby Ježiša, ktorý je prítomný za každou a v každej stati Písma. V tomto štádiu meditácia už nie je cvičením ducha, ale **je oslavou a mlčaním pred tým, ktorý sa mi zjavuje**, ktorý ku mne hovorí, počúva ma ako Priateľ, ako Uzdravovateľ, ako Spasiteľ. Pri *kontemplatio* vychutnávame Božie slovo a prežívame skúsenosť Božieho života v sebe.

(Podľa časopisu *Sväté Písmo pre každého* 4/2002, str.34)

Lectio: Sk 21, 27-40

Pavla zbadali v chráme niektorí Židia z Ázie. Obvinili ho, že znesvätil posvätné miesto tým, že tam priviedol pohana. Bola to však iba ich domnienka.

„Chytili Pavla, vyvliekli ho z chrámu a hneď zatvorili brány.“ (30)

Kričali: „Preč s ním!“ a chceli ho zabiť. Keď videli prichádzať rímskych vojakov, prestali ho biť.

Meditatio:

Tí Židia, ktorí obvinili Pavla, si neoverili, či to, čo si mysleli, bola skutočná pravda. Zakladali svoje sudy na domýšľavosti a ešte k tomu chceli veci riešiť po svojom. Povýšili svoju vlastnú spravodlivosť nad skutočnú Spravodlivosť. Pavol tiež píše: *„Pretože nepoznajú Božiu spravodlivosť a snažia sa uplatniť svoju spravodlivosť, nepodrobili sa Božej spravodlivosti.“* (Rim 10,3 ekum. pr.) Vo svojej *samospravodlivosti* chceli Pavla vylúčiť z chrámu - teda z dobier, ktoré sami požívali.

A pritom sa oni sami svojimi postojmi voči Pavlovi vylučovali z Božích dobier, ktoré im núkal. A boli to oveľa väčšie dobrá ako si vedeli predstaviť. Aj ja si mám dávať veľký pozor na posudzovanie situácií a svoje sudy. Nemám robiť unáhlené uzávery bez overenia ozajstnej pravdy. Lebo moje myšlienky často nie sú v súlade s Božími myšlienkami a moje sudy sú ďaleko od Božích spravodlivých súdov.

Svojou samospravodlivosťou si veľmi ľahko „zatváram dvere“ pred veľkými dobrami, ktoré mi Boh núka aj cez ľudí, ktorých nespravodlivo posudzujem.

Oratio: (por. Jer 11,20)

Pane zástupov, iba Ty súdiš spravodlivo, Ty skúmaš myseľ a srdce. Odprosujem Ťa za každý môj súd nad ľuďmi, aj za to, že som mal postoj „najspravodlivejšieho človeka na svete“. Nauč ma, Pane, Tvojej spravodlivosti a daruj mi milosrdnú lásku k ľuďom, tak ako ja stále očakávam milosrdenstvo od Teba.

Bože, buď milostivý mne hriešnemu. (Lk 18,13)

Contemplatio: Ježiš, ktorý jediný je naozaj spravodlivý

Lectio: Rim 3,1-20

Pavol potvrdzuje, že Izrael naozaj dostal cez obriezku mimoriadne dary. Potom stavia do protikladu nespoľahlivosť človeka a Božiu spoľahlivosť, nevernosť a vernosť, nepravosť a spravodlivosť, lož a pravdu. Tým potvrdzuje, že všetko, čo má „Žid navyše“ je trvalé, ale nie jeho zásluhou, ale preto, že jeho Boh je verný. Tak všetci, Židia i pohania, sú pred Bohom hriešni a potrebujú Záchrancu.

„... aby bol celý svet pred Bohom usvedčený z viny.“ (19)

Meditatio:

Z Biblie jasne vystupuje hriešnosť ľudstva. Dnes ale zostaneme pri uvedomení si vlastnej hriešnosti. Aj keď sme nikoho nezabili, neokradli, nepodviedli... sme pred Bohom hriešni. Je to pravda Božieho slova, ktorú musíme prijať tak, ako prijímame pravdu o tom, že nás Boh miluje. Inak nebudeme napredovať. Je to ťažké, lebo dnešný svet stratil citlivosť na hriech. Žartuje o ňom, pomenúva názvom hriechu svoje výrobky, aby šli lepšie na odbyt, aby boli príťažlivé... A od nás sa žiada, aby sme v hriechu videli svojho najväčšieho nepriateľa, jasne ho pomenovali a odmietli. Nielen hriech okolo nás, ale v nás samých. Nebojme sa byť pred Bohom úprimní, a uznať, že sme hriešni. Tiež mu vyznajme svoje konkrétne hriechy. Nie On to potrebuje počuť, ale my. Je to pravda, ktorá býva často bolestivá, ale liečivá. *„Hľa, Pánova ruka nie je prikrátka, žeby nezachránil, a jeho ucho nie je zaľahnuté, žeby nepočul! Ale vaše hriechy sú prihradou medzi vami a vašim Bohom a vaše viny zakryli jeho tvár pred vami, že nečuje.“* (Iz 59,1n) Pravda nás posunie bližšie k Bohu. Ako mánotratného syna. Keď si priznal hriech a vrátil sa domov, bol bližší otcovi ako jeho starší brat. (Lk 15,11n)

Oratio: (Ž 32,5)

Môj Bože, podriadujem sa Tvojej pravde o mne, a vyznávam, že som hriešny. „Vyznal som sa Ti zo svojho hriechu a nezatajil som svoj priestupok. Povedal som si: „Vyznám Pánovi svoju nepravosť.“ A Ty si mi odpustil zlobu môjho hriechu.“

Contemplatio: Boh, ktorému vyznávam, že som hriešnik

Lectio: Rim 2, 17-29

Židovský národ je národom, ktorý si Boh vyvolil. Taktiež mu odovzdal cez Mojžiša výslovný, napísaný zákon. Pavol im pripomína, že na toto sa nemôžu spoliehať. Poukazuje na ich rozpor medzi slovami a činmi. Nemôžu predsa viesť iných a sami pritom chodiť v tme, nemôžu učiť zákonu iných a sami ho porušovať... Nemôžu sa spoliehať iba na vonkajší obrad obriezky. Ten má sprevádzať „obriezka srdca“, teda stále a dôverné primknutie sa k Bohu.

„... a jeho chvála nie je od ľudí, ale od Boha.“ (29)

Meditatio:

Ak Pavol hovorí o Židoch, ktorí sú Židmi iba „navonok“ - spoliehajú sa iba na vonkajšie znaky židovstva; hovorí aj o Židoch, ktorí sú nimi „vnútri“. (28-29) Hovorí o takých, ktorí robia česť Božiemu menu, aj o takých, pre ktorých sa pohania Božiemu menu rúhajú. A čo my - kresťania? Veľa z nás robí česť Božiemu menu, ale je veľa aj takých... My tiež **nemôžeme merať svoje kresťanstvo podľa vonkajších znakov**, aj keď sú to „sväté veci“ - ako napr. sviatosti. Stretli ste už kresťana, ktorý bol „na poriadku“, prijal všetky sviatosti, a kvôli nemu sa neveriaci alebo aj veriaci rúhali Božiemu menu? Alebo „sväté, dobré veci“ používal na svoju chválu a obdiv? Nejde nám teraz o to, aby sme „preskúmali“ svoje okolie, ale seba. Som kresťanom navonok, alebo aj vo vnútri? Beriem vážne a zodpovedne sviatosti, ktoré som prijal, alebo iba formálne? A čo moje povinnosti, ktoré mi z toho vyplývajú? Stačí mi, ak mám splnenú povinnosť, ktorú sa „patrí mať splnenú“, alebo mi záleží aj na tom, ako ma vidí Boh, či sa mu môj vnútorný život páči? Ak chcem žiť s Bohom naplno, snažím sa ísť k jadru, rozhodujem sa,... môžem vnímať Božiu pochvalu.

Oratio:

Dobry Bože, zvelebujem Ťa, lebo Ty si Boh prísny a zároveň láskavý, karháš aj povzbudzuješ, napomínaš aj chváliš, oceňuješ každú moju snahu. Prosím Ťa, ukáž mi to, v čom som povrchný a daj mi silu to zmeniť. Ale daj mi aj milosť vnímať Tvoju pochvalu a povzbudenie.

Contemplatio: Ježiš, ktorý ma aj chváli

Lectio: Sk 22, 1-11

Pavol vo svojej obhajobe prechádza svoj život. Začína svojim narodením v Tarze a výchovou v Jeruzaleme pri „Gamalielových nohách“. Spomína svoju horlivosť, s ktorou prenasledoval kresťanov, ale aj premenu a obrátenie na ceste do Damasku.

„Keďže som pre jas toho svetla nevidel...“ (11)

Oslepeného svetlom z neba ho jeho spoločníci priviedli do Damasku.

Meditatio:

Pavlovo obrátenie sa neudialo v noci, ale okolo poludnia. To znamená, že žiara, ktorou ho oslepil Ježiš, bola silnejšia ako denné svetlo. Tento obraz môžeme použiť ako obraz toho, čo sa odohrávalo v jeho duši. Nekráčal vo tme nevedomosti - veď poznal Zákon a horlil zaň - mal veľké poznanie, a predsa mu stretnutie so živým Kristom prinieslo oveľa väčšie svetlo do duše, ako mal. Napr.: predtým nevedel, že keď prenasleduje Cirkev a jednotlivých kresťanov - prenasleduje Krista, ale potom už áno. Až keď prijal svetlo Kristovo, zistil, že dovtedy žil v temnote.

Aj mne sa môže zdať, že veľa vecí poznám, na mnohé mám správny názor, ale až keď ma „oslní svetlo poznania Božieho slova“, potom zistím, že som žil v tme; že Božia pravda je iná, ako moje názory, často získané zo sveta... Je na mne, či prijmem svetlo Božieho slova ako pravé svetlo, alebo nie. Sám Ježiš hovorí: *Svetlo prišlo na svet, a ľudia milovali tmu viac ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé. (Jn 3,19)* Chcem porovnávať svoje názory s Božím slovom a **upravovať svoje myslenie podľa Písma, nie Písmo podľa svojho myslenia.**

Oratio:

Ježišu, Ty si Svetlo sveta - pravé Svetlo, ktoré osvecuje každého človeka, v Tebe niet nijakej tmy. Prišiel si na svet, aby sme nechodili v tmách. Prosím Ťa o milosť prijímať Tvoje slovo ako svetlo. Aj v tom, čo je pre mňa nepohodlné, ťažké, na prvý pohľad neprijateľné. Osvieť ma a premeň moje myslenie. Nech chodím vo svetle.

Contemplatio: Ježiš - žiarivé Svetlo z neba

Lectio: Sk 22, 12-21

Vo svojom „životopise“ Pavol pokračuje rozprávaním, ako Boh k nemu poslal Ananiáša a vrátil mu zrak. Cez neho mu oznámil, k čomu ho vyvolil, aj výzvu, aby sa dal pokrstiť. Pavol ešte spomína svoj odchod do Jeruzalema a modlitbu v chráme spojenú s vytržením, kde mu Boh povedal, že ho pošle medzi pohanov.

„A ja som ho v tú hodinu videl.“ (13)

Meditatio:

Včera sme čítali o tom, ako Pavol oslepený svetlom z neba stratil zrak. No nie preto, aby bol slepým navždy, ale aby získal *nový zrak, nový pohľad*, aby sa mu otvorili „oči srdca“. Keď sa mu vrátil zrak a on znova videl, ako mu prikázal Ananiáš, **zbadal toho, kto bol pri ňom najbližšie**. Je to jasné, že cez zatvorené dvere nemohol vidieť tých, ktorí išli po ulici, alebo boli ešte ďalej, ale nám sa to často stáva. Dokážeme pomôcť ľuďom v Afrike (čo je samozrejme dobré), ale máme problém pomáhať susedom, ktorí to potrebujú (to je často ťažšie...). Sme milí ku všetkým hosťom a okoloidúcim, ale máme problém s láskou komunikovať s tými, ktorí žijú s nami pod jednou strechou... A tak často „nevidíme“ tých, ktorí sú k nám najbližšie a potrebujú nás. Dokážeme byť ochotní a iniciatívni ku všetkým (veď čo by si pomysleli...), ale svojimi najbližšími sa necháme obsluhovať. Toto slovo je pre mňa ukazovateľom, či je môj duchovný zrak v poriadku. Ak nevidím tých, ktorí sú mi najbližšie a nerozhodujem sa stále nanovo ich mať rád, pomáhať im... musím robiť pokánie. Podľa slov sv. Pavla: „*Ved' kto sa nestará o svojich, najmä o domácich, zaprel vieru a je horší ako neveriaci.*“ (1 Tim 5,8)

Oratio:

Drahý Duchu Svätý! Otvor oči môjho srdca. Daruj mi nový pohľad na mojich blížnych. Daj, nech si pred nimi nezatváram oči, nech sa netvárim, že ich nevidím, že nevidím to, čo potrebujú. Nauč ma milovať a slúžiť tým, ktorí sú mi najbližšie - kvôli Tebe. Nech som blížnym všetkým, ktorých stretnem. Na Tvoju česť a slávu.

Contemplatio: Ježiš, ktorý mi ponúka svoj pohľad (zrak)

Lectio: Rim 2, 1-16

V predchádzajúcich veršoch Pavol „posvietil“ na morálnu biedu pohanov. Teraz sa obracia na Židov a pripomína im ich vlastnú biedu. Tak, ako Židia majú Mojžišov zákon, tak pohanovia majú zákon vpísaný do srdca a dosvedčuje im ho aj ich svedomie. Všetci teda dostali zjavenie, ktoré ich vedie pri rozhodovaní. Tu Pavol poukazuje na Božiu spravodlivosť, ktorá nikomu nenadŕža. Udelí odmenu tomu, kto koná dobro a určí trest hriešnikovi.

„Ale ty svojou zaťatosťou a nekajúcim srdcom hromadiš hnev...“ (5)

Meditatio:

Židia sa *povyšovali* nad pohanov tým, že majú pravú vieru a Mojžišov zákon. A aj mali. Bolo to teda pravdivé, ale to ich nedišpenzovalo od pokánia a nápravy života. *Súdili* pohanov za ich nemravný život, hoci sami robili podobne. Toto riziko v našom vzťahu k iným je tu stále.

Nie iba vo vzťahu žid - pohan, ale kresťan - kresťan, alebo kresťan - nekresťan, veriaci - neveriaci, sused... Stále je tu riziko, že sa budeme *povyšovať*, že budeme *súdiť* iných, hoci sami robíme tie isté alebo podobné veci. A to len preto, že vieme, alebo si myslíme, že máme čosi, čo oni nemajú - poznanie, príslušnosť k nejakej skupine, vplyvných známych, peniaze, majetok, alebo aj duchovné dary... To nás ale neopravňuje k zaťatosti a nekajúcnosti. Častokrát je nám to práve na ťarchu. Bráni nám to v tom, aby sme videli svoju vlastnú biedu; že robíme to isté zlo, ako iní. **Drží nás to v nekajúcnosti a zaťatosti, znemožňuje to naše pokánie** - a to je to najhoršie. Čo mám, čo iní nemajú? Nevedie ma to k povýšenosti, k pýche? Neospravedlňujem si tým svoje zlé správanie? Neskrývam sa za to? Možno práve kvôli tomu ma čaká prísnejší súd...

Oratio: (por. Ž 79)

Spravodlivý Bože. Ty budeš súdiť, čo je skryté vo mne, Ty mi odplatíš podľa mojich skutkov. *Príd' mi čím skôr v ústrety so svojim milosrdenstvom, lebo som veľmi úbohý. Pre slávu svojho mena mi pomôž a vyslobod' ma, pre svoje meno odpusť mi hriechy, Bože, moja spása.*

Contemplatio: Boh, ktorý nikomu nenadŕža

Lectio: Rim 1, 24-32

Pavol ďalej vysvetľuje, že ľudia sú bez evanjelia v zúfalej, bezútešnej situácii. Sami si síce za to môžu, ale sami to nemôžu zmeniť. Je to pre nich bezvýhodisková situácia. Oddali sa hriechu a zvrátenostiam, hoci mali možnosť poznať Boha a poslúchnuť ho. Potrebujú pomoc zvonka - Božiu moc, aby mohli byť zachránení. Hlavným dôvodom, prečo sa „zjavuje Boží hnev“ je odmietnutie Boha ľuďmi. Z tohto odmietnutia pramenia aj ostatné neresti vymenované v „zozname“.

„Pravdu Božiu zamenili za lož a úctu a službu preukazovali stvorenstvu namiesto Stvoriteľa...“ (25 ekum. pr.)

Meditatio:

Najväčšou našou chybou by bolo myslieť si, že také čosi sa stávalo iba pohanom v čase, keď žil sv. Pavol. Je to realita dnešných dní, teda naša. Keď Božiu pravdu zameníme za *lož sveta*, má to presne takéto hrozné následky, ako vtedy. Skazí nám to myseľ i srdce, Boh nás „vydá“ našim túžbam, pustí nás tam, kde sa vo svojej pomýlenej slobode ľaháme a to nás zotročí.

Ale toto slovo je aj slovo nádeje. Ak som v niektorej „z týchto bied“ (26-32), je tu pre mňa východisko, existuje cesta späť k Bohu. **Ak vymením klamstvo sveta za Pravdu Božieho slova**, to zn. ak uznám za správne to, čo Božie slovo pokladá za správne a za hriech to, čo Božie slovo nazýva hriechom, **som zachránený**. (Např.: ak Boh nazýva smilstvo, pornografiu, neveru... hriechom, ja to nemôžem nazvať nevinným potešením...; ak nazýva nedeľu *dňom Pána*, ja ju nemôžem prežívať ako *deň bez Pána*...) Ak prijmem Božiu pravdu za svoju, Boh uzdraví moje srdce aj myseľ, budem schopný preukazovať mu úctu a službu a oslobodí ma od mojich hriechov, nech sú akékoľvek.

Oratio:

Pravdivý Bože, uznávam, že ma máš rád a chceš moje dobro. Posilni moju myseľ i moje srdce, aby som vládol čeliť tlaku sveta. Nech neprijímam „za svoje“ tie hodnoty, ktoré mi núka svet cez televízor, časopisy, životy populárnych ľudí, reklamy... Buď mojou Pravdou.

Contemplatio: Ježiš - moja Pravda

Lectio: Sk 22, 22-30

Pavlovu obhajobu Židia počúvali, pokiaľ nepovedal, že ho Boh poslal k pohanom. Keď to povedal, ich reakcia bola taká, ako reakcia na jeho Majstra: „Preč s takýmto zo sveta, nemá právo žiť.“ Veliteľ nariadil odviesť Pavla do pevnosti a bičovať ho. Neurobili to však, lebo Pavol bol rímsky občan a bičovanie rímskych občanov bolo zakázané. Na druhý deň ho predviedli pred veľradu.

„A smiete bičovať rímskeho občana, a ešte bez súdu?“ (25)

Toto sa pýtal Pavol stotníka, ktorý ho mal bičovať, keď mu uťahovali remene.

Meditatio:

Pavol bol rímsky občan. Hrdo sa k tomu priznal a tiež vedel, aké práva a povinnosti mu z toho vyplývajú. Dokonca sa už ako rímsky občan narodil a nemusel si toto občianstvo získavať za veľa peňazí, ako veliteľ stráže. Keď bol v nebezpečenstve, bránil sa tým pred svojimi nepriateľmi.

My máme ešte vznešenejšie občianstvo, ako bolo rímske. „*Ved' naša vlasť je v nebi.*“ (Flp 3,20) Sme „občania Nebeského kráľovstva“. Keď vieme, čo z toho pre nás vyplýva, sme blahoslavení...

Z takého veľkého bohatstva si dnes vyberám jedno: **právo brániť sa proti Nepriateľovi mojej spásy**. Keď na mňa doľahnú pokušenia, zlé myšlienky, neustále sebaobviňovanie, či akékoľvek iné „bičovanie“ od Zlého, mám právo aj povinnosť brániť sa, např.: V Tvojom mene, Pane Ježišu Kriste, sa zriekam zlého ducha (hnevu, nepokoja...), i všetkých jeho skutkov a pokušení a vyznávam, že viera Katolíckej cirkvi je aj mojou vierou. Amen.

Oratio:

Pane Ježišu, ďakujem Ti, že si mi daroval také vznešené občianstvo, za to, že moja vlasť je v nebesiach. Nauč ma brániť si toto svoje miesto v nebi. Vyznávam, že nijaký zlý duch na mňa nemá právo, lebo patrím Kristovi a som občanom Jeho kráľovstva.

Contemplatio: Ježiš, ktorý mi daroval nebeské občianstvo

Lectio: Sk 23, 1-11

Pavol stojí pred veľradou a objasňuje im, že stále konal podľa svojho najlepšieho svedomia pred Bohom. Využíva to, že je farizej, verejne sa k tomu priznáva, čím vyvoláva vo veľrade roztržku. Keď zosilnela, veliteľ dal Pavla odvieť do pevnosti Antonia. Po týchto búrlivých momentoch sa mu v tichu noci zjavil Vzkriesený, ktorý mu dodával odvahu a naznačoval mu jeho budúce poslanie v Ríme.

„**Sedíš tu, aby si ma súdil podľa zákona, a proti zákonu ma kážeš biť?**“ (3) Veľkňaz bol strážcom a správcom Zákona a kázal Pavla protizákonne udrieť po ústach.

Meditatio:

Každému z nás je asi jasné, že takéto čosi sa nedialo iba v časoch svätého Pavla, že tí, čo majú strážiť zákon, konajú protizákonne. Ale toto rozjímanie nie je na to, aby sme konfrontovali správanie iných s Božím slovom (ani nie predstavených štátu či Cirkvi, nadriadených, susedov...), radšej sa za nich modlíme (1 Tim 2,1n), ale správanie nás samých. Lebo každý z nás je „strážcom zákona“. Každý v inej miere a podľa toho sa bude aj zodpovedať. Či už ten zákon sám porušuje, alebo iným radí niečo, čo nie je v súlade s ním, alebo zatvára oči pred tým, keď ho iní porušujú... Tak lekár *stráž*i posvätnosť života; rodičia mravný, čistý život svojich detí; nadriadení *stráž*ia práva svojich podriadených, podriadení česť i majetok svojich nadriadených; študenti zákon zodpovednej prípravy a čestnosti voči učiteľom; veriaci *stráž*ia česť Božieho mena i česť Cirkvi...

Dnes chcem venovať čas rozmyšľaniu nad tým, aké hodnoty **mám strážiť, čo všetko mi bolo zverené**. Či som niekomu neradil alebo neprikazoval niečo, čo je v rozpore s Božím zákonom...

Oratio: (por. Ž 19,8n)

Pane, Tvoj zákon je dokonalý, osviežuje dušu. Tvoje rozhodnutia sú správne, potešujú srdce. Tvoje prikázania sú jasné, osvecujú oči. Tvoje výroky sú pravdivé, všetky spravodlivé. Vzácnnejšie sú než zlato. Chcem sa v nich vzdelávať, veď kto ich zachováva, dostane hojnú odmenu...

Contemplatio: Ježiš, ktorý láskou naplnil zákon

Lectio: Rim 1, 18-23

Pavol v týchto a nasledujúcich veršoch opisuje bezútešnosť sveta bez evanjelia. Nie však preto, aby bol nejakým mravokárcom, ale chce svojich poslucháčov „vohnať“ do Božej milujúcej náruče. Tiež poukazuje na schopnosť človeka poznať Boha zo stvorených vecí, ktorú má od neho. O tomto hovoria aj starozákonné knihy: „*Lebo z veľkosti a krásy stvorení sa úsudkom poznáva ich Stvoriteľ.*“ (Múdr 13,5)

A Katechizmus KC učí: „*Boha, ktorý je počiatkom a cieľom všetkého možno s istotou poznať zo stvorených vecí prirodzeným svetlom ľudského rozumu.*“ (čl. 36)

„...**stratili sa vo svojich myšlienkach a ich nerozumné srdce sa zatemnilo.**“ (21)

Meditatio:

Pavol hovorí aj o našej schopnosti poznať Boha, ale aj o schopnosti odmietnuť ho. A druhá vec, na ktorú nás upozorňuje, je tá, že Boha nestačí iba spoznať; veriť, že existuje, lebo Jakub píše: „*Veríš, že Boh je jeden? Dobre robíš. Ale aj diabli veria - a trasú sa!*“ (Jak 2,19) Je potrebné, aby sme ho chválili ako Boha, teda nad všetko stvorenie, a ďakovali mu. Keď vidím krásne veci okolo seba, v stvorení, vo vzťahoch, v umení, v technike, v tom, čo sa mi podarí..., moja myseľ sa má **obrátiť na Boha v krátkej modlitbe chvály a vd'aky**. Tak ho uznám za zvrchovaného Vládcu nad tým všetkým. Moja myseľ zostane jasná - upriamená na Pána a moje srdce sa nezatemní. Ale keď sa budem v mysli stále točiť okolo seba alebo okolo iných stvorení, a nezameriam svoju myseľ sa Boha, ľahko sa *stratím* a moje srdce bude vo tme. Potom aj moje skutky budú „skutky tmy“. Čím sa totiž zaoberám vo svojej mysli, k tomu sa nakláňa moje srdce.

Oratio:

Bože, náš Stvoriteľ. Ty skúmaš myseľ i srdce. Pripomínaj mi, prosím, aby som si strážil svoju myseľ. Nech sa nezaobieram hriešnymi, ale ani zbytočnými myšlienkami. Nech ich zastavím myšlienkou na Teba. *A keď ma moja myseľ navedie vzdialiť sa od Teba, daj nech Ťa s úsilím znova hľadám.* (por. Bar 4,28)

Contemplatio: Ježiš - centrum mojich myšlienok

Lectio: Rim 1, 1-17

V úvode tohto listu chce Pavol nadviazať kontakt s cirkevnou obcou, ktorú nezaložil osobne. Predstavuje teda niekoľkými „titulmi“ sám seba. Rímskych kresťanov označuje ako „svätí“, t.j. posvätení Bohom samotným, pripomína im Božiu lásku k nim a to, že sú Ním povolaní do spoločenstva a k „poslušnosti viery“. Niekoľkými riadkami Pavol vyjadril svoje vlastné malé vyznanie viery a načrtáva aj „vodiacu niť“ listu: v evanjeliu sa zjavuje „Božia spravodlivosť“; to znamená, že Boh chce spasť v Ježišovi Kristovi všetkých ľudí a túto spásu im verne ponúka. Nevyhnutnou podmienkou na prijatie spásy je viera. Vierou človek slobodne a úplne prijíma ponúkaný Boží dar.

„Lebo túžim vidieť vás a dať vám nejaký duchovný dar ...“ (11)

Meditatio:

Prvých kresťanov charakterizovalo to, že „všetko mali spoločné“. (Sk 2,44) Hmotné i duchovné dobrá. Vlastne každý bol každému darom. Takto pristupoval aj Pavol k rímskym veriacim. Chcel im darovať čosi zo seba, aby boli posilnení; a tiež vedel, že aj oni ho majú čím obohatiť. Aj to vyjadril: „...aby sme sa vašou a mojou vierou navzájom povzbudili.“ (12 ekum. pr.)

Je to krásny postoj srdca, ktorý si chcem, z Božej milosti, osvojiť.

Chcem byť darom pre iných. Nielen tým, čo mám, ale hlavne tým, čím som. Môžem im dať nejaký hmotný dar, ale aj duchovný. Ísť na stretnutie s niekým s túžbou v srdci, dať im nejaký duchovný dar, je už samo o sebe darom. A ľudia, s ktorými sa stretávam, ma majú tiež čím obohatiť, môžu mi byť darom. Tak môžeme byť denne obohatení spoločným obdarovaním sa. Začnem však od seba.

Oratio:

Pane Ježišu, Ty si najväčší dar, aký som kedy mohol dostať. Chcem byť ako Ty. Nezištne sa darovať iným, začať od seba a nečakať, kým mi to ostatní začnú odplácať. Daj mi do srdca takúto túžbu, akú si dal sv. Pavlovi. Urob ma darom pre všetkých, s ktorými sa stretnem. Ďa - kujem, že som Tebou milovaný, a povolaný do spoločenstva s Tebou.

Contemplatio: Ježiš - Dar od Otca

Lectio: Sk 23, 12- 21

Tieto verše opisujú sprisahanie proti Pavlovi. Bola to skupinka Židov, ktorí ho chceli zabiť a boli ochotní nič nejesť, ani nepiť, kým sa im to nepodarí. Mladému Pavlovmu synovcovi sa však podarilo odhaliť to. Je to jediná zmienka o Pavlovej rodine.

„Ale o úkladoch počul syn Pavlovej sestry.“ (16)

Hneď to šiel oznámiť Pavlovi do pevnosti.

Meditatio:

Vo všetkých protivenstvách, cez ktoré Pavol šiel, bol Boh pri ňom. Cez niektoré ho previedol a dal mu milosť obstať, z niektorých ho oslobodil. A robil to stále ináč. Raz ho vyslobodil zázrakom (16,26n), teraz ho zachraňuje „obyčajne“, cez človeka. Dokonca cez príbuzného. Boh má svojich verných stále na mysli. Či už je pomoc v našich problémoch „zázračná, či obyčajná“, keď nám pomôže cez neznámeho, alebo cez najbližšieho človeka, je to stále Božia ruka. Lebo on robí veci zázračným aj obyčajným spôsobom; práve tak, ako je to najlepšie. Toto slovo ma ubezpečuje, že Boh nado mnou naozaj bdie. Keď mám, i keď nemám problém. Chcem si preto túto jeho starostlivosť často uvedomovať a ďakovať mu za ňu. Chcem sa naučiť vidieť „za každým človekom“, ktorý mi pomôže, poradí, poteší ma, vypočuje, upozorní...- **Božiu starostlivú ruku. Chcem ju vidieť v „zázrakoch i bežných veciach“ svojho každodenného života.**

Oratio:

Ďakujem Ti, Všemohúci Bože, že sa o mňa otcovsky staráš. Tvoja ruka je dost' mocná na to, aby si ma ochránil pred nešťastím. Ale aj keď doň padnem pre svoju nepozornosť, Ty ma vyslobodíš, lebo si Boh mocný. Zameraj moju pozornosť aj v priebehu dňa na Teba, aby som Ťa videl ukrytého v pokoji, ktorý mi ponúkaš, aj ako Vysloboditeľa z nepokoja, ktorý na mňa doľahol. Naplň moje srdce chválou na Teba za každých okolností.

Contemplatio: Ježiš, ktorý ma má stále na očiach

Lectio: Sk 23, 22 - 35

Veliteľ zaviazal mladíka mlčaním a vypracoval plán, aby Pavla uchránil pred tým, čo naňho Židia nachystali. Napísal aj sprievodný list pre rímskeho prokurátora Félixa. Ozbrojení vojaci odviekli Pavla do Cézarey a list odovzdali. Félix si ho prečítal a kázal strážiť Pavla v Herodesovej vládnej budove, kým neprídu jeho žalobcovia.

„Pripravte ... dvesto vojakov, ktorí pôjdu do Cézarey, aj sedemdesiat jazdcov a dvesto kopijníkov.“ (23)

Takáto početná bola Pavlova ochrana, ktorú mu nachystal veliteľ.

Meditatio:

Veliteľovi Lyziášovi veľmi záležalo na tom, aby Pavla ochránil. Nevedno, či to urobil len preto, lebo to od neho vyžadovalo jeho postavenie alebo objavil v Pavlovi vzácnu osobnosť... Ale urobil to výborne. Oproti štyridsiatim horlivým Židom, ktorí chceli Pavla zabiť, postavil štyristosedemdesiat profesionálnych ozbrojených vojakov - ochrancov. Bolo to vyše desaťnásobne viac (40 : 470) .

Aj táto starostlivosť o Pavla pochádzala z láskyplného srdca Boha. Boh sa nedá zahanbiť, pokiaľ ide o našu záchranu. Aj nám pošle anjelov na pomoc v boji o našu spásu. Ako keď bojovali Machabejci v SZ. Pán im posielal anjelov, aby bojovali s nimi. „*Tu sa stalo, že v celom meste skoro štyridsať dní vídali jazdcov, vyzbrojených kopijami a v zlatých rúchach, ako sa preháňajú po oddieloch vo vzduchu.*“

(2 Mach 5,2n; 11,8) **Nie je isté, či tých anjelov uvidím, ale je isté, že mi ich Boh pošle, keď ho o to poprosím.**

Oratio: (por. Ž 34,8; 91,11)

Dobrý Bože. Ďakujem Ti, že Tvoja starostlivosť o mňa je taká mnohoraká. *Lebo ako stráž sa utáboria Tvoji anjeli okolo bohobojných a vyslobodia ich, a svojim anjelom dávaš príkaz, aby ma strážili na všetkých mojich cestách.* Pane, keď budem v boji, pošli mi desaťnásobne viac anjelov, ako bude tých, ktorí budú bojovať proti mne. Prosím Ťa o to na príhovor Panny Márie - Kráľovnej anjelov.

Contemplatio: *Ježiš, ktorý mi posielal anjelov*

Lectio: Sk 28, 23-31

Pri druhom stretnutí sa Pavol rozhodol otvorene hovoriť so Židmi o Ježišovi, na základe Starého zákona. Poslucháči sa rozdelili na dva tábory: jedni vieru v Ježiša prijali, druhí ju rázne odmietli. Väzenie v Ríme trvalo dva roky. Lukáš nehovorí o výsledku procesu.

O umučení sv. Pavla píše Klement Rímsky v liste z konca I. storočia. Podľa niektorých tradícií Pavla po tomto väzení oslobodili (2 Tim 4,17), a odobral sa do Španielska (Rim 15,24). Keď sa znovu vrátil do Ríma, podstúpil tam mučenícku smrť s'atím. Rok jeho umučenia je 67 - 68. **„Niektorí verili tomu, čo hovoril, iní zasa neverili.“ (24)**

Meditatio:

Židia sa rozdelili, keď počuli hovoriť Pavla o Ježišovi Kristovi ako o prorokmi predpovedanom Spasiteľovi. Keďže sa nevedeli dohodnúť, rozišli sa. Tí, čo *uverili*, uverili vlastne Božiemu slovu hlásanému skrze Pavla. Uznali pravdivosť aj citovaného Izaiášovho proroctva (26-27), dostali svetlo a nechali sa usvedčiť. Pripustili: „*Naozaj som Božie slovo doteraz počúval, ale vlastne som ho nepočul. Mám oči, ale jeho svetlo som nevidel; mám srdce, ale doteraz som ho nechápal, neobrátil som sa a nedal som sa ním uzdraviť.*“ Tí, čo *neverili*, nepriznali, že nepočujú správne, nechápu, nevidia; že majú otupené srdce a potrebujú obrátenie i uzdravenie...

Tieto verše sú pre mňa „školou“ ako pristupovať k hlásanému, či písanému Slovu. Mám **mať postoj otvoreného srdca**: toto slovo mi má čo povedať, lebo nepočujem vždy správne, mnoho vecí nechápem a nevidím, mám častokrát zatvrdené srdce a potrebujem obrátenie i uzdravenie.

Oratio: (por. 2 Tim 3,16n)

Trojediný Bože, verím, že *celé Písmo je Tebou vnuknuté a užitočné na poučanie, na usvedčovanie, na nápravu a na výchovu, aby som bol dokonalý a pripravený na každé dobré dielo.* Tak Ťa teraz prosím, otvor moje uši i oči, daj mi chápanosť, obráť moje srdce a uzdrav ma.

Contemplatio: *Ježiš, ktorý mi dáva chápanosť*

Lectio: Sk 28, 11-22

Po troch mesiacoch nastúpili na inú loď a pohli sa z Malty. Keď došli do Ríma, Pavol dostal domáce väzenie, pričom ho nepretržite strážil jeden vojak. Hneď sa chcel stretnúť s predstaviteľmi tamojšej židovskej obce, ktorá bola veľmi vážena a početná. Pri tomto prvom stretnutí sa im Pavol predstavuje a v krátkosti opisuje svoju situáciu.

„*Na druhý deň začal vialť južný vietor a za dva dni sme došli...*“ (13)

Meditatio:

Lukáš tu (aj 27,13) spomína južný vietor ako niečo veľmi dobré pre ich plavbu, pre dosiahnutia cieľa ich cesty. Dnes sa, možno v trocha netypickom rozjímaní, zastavíme pri tom, komu je aký „vietor dobrý do plachiet“. My sme tu, na severnej pologuli, zvyknutí hovoriť: *teplý južný vetrik a studený severák*. A na opačnej, južnej pologuli, hovoria naopak: *teplý severný vetrik* vane od rovníka, a *studený južný vietor*, ktorý veje od južného polárneho kruhu, od Antarktídy. Z tohto by sme mohli vyvodiť jednoduchú zásadu: nie všetko, čo je dobré pre mňa, je dobré aj pre iných. A tiež, nie všetko, čo je dobré pre iných, je dobré pre mňa. V duchovnej, či inej oblasti. Lebo každý má inú minulosť, žije v iných podmienkach, má iné predstavy, možnosti i schopnosti... Môžem iným poradiť, čo mne v danej situácii pomohlo, ale nemôžem ich nútiť, aby to robili tak isto. A tiež ja sa môžem rozhodnúť ... Pravdaže, ak ide o rozhodnutie medzi dobrom a dobrom. Musím si uvedomiť, že ak niekto robí veci ináč, ešte to nemusí robiť zle. Môže to byť dokonca lepšie. Týka sa to bežných prác v garáži, či v kuchyni, v evanjelizácii či pastorácii, v zamestnaní či v modlitbe... **Boh má pre každého „príhodný vietor do plachiet“**. Ako svätci; každý je iný, ale všetci sú svätí .

Oratio:

Pane Ježišu, ďakujem Ti za to, že každý z nás je v Tvojich očiach výnimočný a originálny; za to, že sa nemusím báť byť iný, ani sa nemusím báť tých, ktorí sú iní. Veď ich aj mňa po ceste svätosti. Prijmi moju predstavu o sebe aj o iných. Ja prijímam Tvoju.

Contemplatio: *Ježiš, ktorý ma ľúbi takého, aký som*

Lectio: Sk 24, 1-21

Žalobcovia sa k vladárovi Félixovi dostavili o niekoľko dní. Mali so sebou aj rečníka. Pavla obvinil z buričstva, na ktoré bola rímska moc obzvlášť citlivá, taktiež zo znesvätenia chrámu. Židia sa pridali k jeho prejavu a tvrdili, že je to tak. Potom sa ujal slova sám Pavol. Povedal, že žalobcovia nemôžu dokázať to, z čoho ho obviňujú.

„...*Ananiáš s niekoľkými staršími a s istým rečníkom Tertullom šli za vladárom so žalobou na Pavla.*“ (1)

Tertullus bol rečník, ktorý prednášal obžalobu. Pavol to tiež počúval.

Meditatio:

Židia na žalobu proti Pavlovi potrebovali rečníka. Pavol si svoju obhajobu predniesol sám s pokojnou myslou (10). Jeho reč bola zároveň aj svedectvom o živom Bohu v jeho živote. Splnili sa na ňom slová Pána Ježiša, ktoré hovoril apoštolom: „*Pre mňa vás budú vláčiť pred vladárov a kráľov, aby ste vydali svedectvo im aj pohanom. Ale keď vás vydajú, nestarajte sa, ako a čo budete hovoriť, lebo v tú hodinu vám bude dané, čo máte povedať. Veď to už nie vy budete hovoriť; ale Duch vášho Otca bude hovoriť vo vás.*“ (Mt 10,18n) Dôvodom jeho pokojnej mysle nebolo to, že Félix už dlhé roky vládol, ale že Pavol mal istotu v Kristovi, poznal ho, poznal jeho slová, ako sám píše: „...*viem, komu som uveril, a som presvedčený, že má moc zachovať to, čo mi bolo zverené, až do onoho dňa.*“ (2 Tim 1,12)

Zdrojom mojej pokojnej mysle zoči-voči protivníkom a ich „rečníkom“, je moja istota v Kristovi. Lebo viem, komu som uveril a dôverujem Mu. Viem?

Oratio: (pieseň)

Ježiš, Ty si skalou, Ty si mojím spasením; v Teba dúfam, mojím štítom si. Aleluja, mojím štítom si...

Ježiš, Ty si Pánom, nikdy ma neopustiš. Ty si verný, dôverujem Ti. Aleluja, dôverujem Ti...

Pane, nech ťa stále viac poznávam, nech stále lepšie chápem, „komu som uveril“. Zachovaj moju myseľ v svojom pokoji.

Contemplatio: *Ježiš - moja Istota*

Lectio: Sk 24, 22-27

Vladár Félix rozhodol, že zasadanie odloží, kým nepríde veliteľ Lyziáš. Pavla dal mierne strážiť a priateľom dovolil, aby ho navštevovali. Pozýval ho k sebe, aby počúval jeho rozprávanie o Ježišovi Kristovi so svojou treťou manželkou Druzillou, ktorá bola Židovka. Bol by Pavla aj prepustil, keby bol dostal od neho úplatok.

„Po dvoch rokoch Félix vymenil Porcius Festus.“ (27)

Félix chcel preukázať Židom priazeň, preto nechal Pavla vo väzení.

Meditatio:

Dva roky vo väzení. Nič sa nevyriešilo, iba sa proces s Pavlom preťahoval... Z nášho pohľadu by sa dalo povedať, že to bol stratený čas. Koľko dobra, koľko kázní mohol Pavol povedať, koľko ľudí obrátiť..., keby bol Boh zasiahol a skrátil ten čas. Ale neurobil to. Okrem pár rozhovorov s priateľmi a vladárom Félixom i jeho manželkou, nemohol „robiť celkom nič“. Zvláštne však? Takého veľkého muža nechal tak nečinne sedieť v žalári.

V Božích očiach to isto malo význam, aj keď to my nechápeme. Je veľa vecí, udalostí, stretnutí, trápenia v mojom živote, ktoré tiež nechápem. Aj keď sa o to veľmi snažím. Chcem sa učiť, že to všetko má zmysel. Ako Pavol píše: „Vieme, že tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré;...“ (Rim 8,28) Záleží od môjho vnútorného postoja, ako tieto udalosti prežívam. Či v hneve a šomraní, alebo s myslou obrátenou na Boha a srdcom naplneným dôverou. Lebo to, **že niečo nechápem, mi ešte nemôže brániť, aby som miloval.** A tak sa môžem stále rozhodovať milovať Boha i ľudí, napriek tomu, že som neporozumel mnohým veciam, ktoré ma postretli.

Oratio:

Trojediný Bože, Ty sám si pre mňa veľkým tajomstvom. Rád by som Ťa celého preskúmal, porozumel, ale moje schopnosti na to nestačia. A tak sa skláňam pred Tebou ako pred Tajomstvom. Taktiež sa v bázní skláňam pred tajomstvom utrpenia i každým tajomstvom, ktoré teraz nechápem a možno ani nikdy nepochopím. Daj mi porozumieť všetkému čo potrebujem, ale nadovšetko mi daj Lásku.

Contemplatio: Ježiš, ktorému nemusím vždy rozumieť

Lectio: Sk 28, 1-10

Búrka zahнала loď k pobrežiu ostrova Malta. Tam všetci prezimovali. Rozprávanie o pobyte stroskotancov na ostrove obsahuje dve udalosti, v ktorých Pavol vystupuje ako divotvorca. Pohryzie ho had, čo mu ale vôbec neuškodí, a neskôr uzdraví otca náčelníka ostrova. Aj ostatní chorí z ostrova prichádzali k Pavlovi a boli uzdravovaní.

„Pavol k nemu vošiel, pomodlil sa, vložil naň ruky a uzdravil ho.“ (8)

Meditatio:

Pavol bol väzeň, deportovaný pred najvyšší súd, stroskotanec, ktorý si zachránil „holý život“. Potreboval pomoc iných, aby mohol prežiť. Po tejto stránke bol celkom odkázaný na domorodcov. Keď to potreboval, dokázal pomoc prijať.

Ale zakrátko sa situácia zmenila. Pavol odhalil svoje „bohatstvo“, ktoré bolo od neho neoddeliteľné - ako sme už hovorili. Krista, ktorého nosil v sebe, a ktorému slúžil. A tak - **chudobný má čím obdarovať, zachránený sa stáva záchrancom.** Uzdravuje, ponúka im Krista a jeho moc. Ukazuje im na Záchrancu, ktorého potrebujú aj zachránení, aj tí, ktorí zachraňujú.

Všetci sa navzájom potrebujeme. Len aby sme vedeli pomoc prijímať, aj ponúknuť. Všetci tiež potrebujeme Záchrancu.

Aj mne sa môže stať, že v niektorej oblasti môjho života „stroskotám“. Ale ak mám Ježiša, zostáva mi bohatstvo, ktoré ma podrží „nad vodou“. On sa stáva mojím Záchrancom. Ak sa stane, že „stroskotá“ niekto z mojich blízkych, či priateľov, a nepoznajú Záchrancu, mám im čo ponúknuť. **Nosiť Ježiša v sebe je stále výhra.**

Oratio: (so sv. Patrikom)

Kristus so mnou, Kristus predo mnou, Kristus za mnou, Kristus vo mne, Kristus u mňa, Kristus nado mnou, Kristus keď líham, Kristus keď si sadám, Kristus keď vstávam, Kristus v srdci každého, kto na mňa myslí, Kristus v ústach každého, kto o mne hovorí, Kristus v očiach každého, kto na mňa hľadá, Kristus v ušiach každého, kto ma počúva. Amen.

Contemplatio: Ježiš, ktorého nosím v sebe

Lectio: Sk 27, 27-44

Pavol sa naozaj stáva hrdinom tejto plavby. Námorníci sú v strachu, že loď narazí na skaliská a čakajú svitanie, potom sa pokúšajú ujsť... Pavol ich vyzýva, aby sa najedli a znova ich ubezpečuje, že sa im nič nestane. Bolo ich tam 276. Keď loď narazila, zadná časť sa rozpadla a vojaci chceli pozabíjať väzňov, aby žiaden neušiel. Stotník chcel zachrániť Pavla, preto im to prekazil. Všetci sa dostali na pevninu.
„Dostali sa však na plytčinu a narazili.“ (41)

Meditatio:

Celá loď, so všetkými, čo boli na nej, na čele s kormidelníkom a majiteľom lode, mierila na plytčinu. Aj olovnica to dosvedčila, keď námorníci merali hĺbku vody. (37m a potom 27m)

Predsa tam bol niekto, kto **bol „na tej istej lodi a šiel do hĺbky.“**

Bol to Pavol. Jeho hĺbka vzťahu s Bohom zachránila všetkých, ktorí boli stroskotaní na plytčine. Keď neprijímame Boha, aj cez jeho služobníkov, cez Cirkev, sme škodní, strácame a ideme na plytčinu. Tiež mnohí, za ktorých sme zodpovední, sú v ohrození.

A Ježiš nás dnes volá: „*Zatiahni na hĺbinu.*“ (Lk 5,4) Na hĺbinu vzťahu s ním. Buďme ochotní nechať sa zatahnúť na hĺbku tohto vzťahu. Je to možné, aj keď sme na „jednej lodi“ s ostatnými, ktorí to nechcú, odmietajú to, sú ľahostajní... Lebo sme síce vo svete, ale nie sme zo sveta. (Jn 17) Ježiš nás cez to urobí „odborníkmi na Božie veci“.

Budeme prinášať záchranu tým, ktorí sa „s nami plavia“.

Dnes sa nanovo rozhodujem ísť do hlbšieho vzťahu s Ježišom, napriek všetkým protivenstvám. Je to možné, lebo Ježiš sa za mňa prihovára:

Oratio: (por. Jn 17)

„*Svätý Otče, zachovaj ich vo svojom mene, ktoré si Ty dal mne... Za nich prosím, lebo sú vo svete. Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich ochránil pred Zlým. Nie sú zo sveta, ako ani ja nie som zo sveta. Posväť ich pravdou, Tvoje slovo je pravda... Otče, chcem, aby aj tí, ktorých si mi dal, boli so mnou tam, kde som ja, aby videli moju slávu,... aby svet spoznal, že ich miluješ, ako miluješ mňa...*“

Contemplatio: Ježiš, ktorý sa za mňa modlí

Lectio: Sk 25, 1-12

Nový vládár Porcius Festus prišiel na oficiálnu návštevu do Jeruzalema. Židia naňho tlačili, aby bol Pavol súdený v tomto meste, lebo mu zase strojili úklady. Vládár to nedovolil a kázal Židom, aby prišli do Cézarey. Tam sa Pavol na procese, ktorý obnovil Festus, stretol so svojimi protivníkmi.

„Keď ho priviedli, obstúpili ho židia, čo prišli z Jeruzalema, a vzniesli mnoho ťažkých obvinení...“ (7)

Pavol sa bránil, aby nebol presunutý do Jeruzalema. Ako rímsky občan využil možnosť odvolať sa na tribunál do Ríma.

Meditatio:

Pavol bol ešte stále väzňom. Aj keď on bol často vo väzení, väzenie nikdy nebolo v ňom. Toto je úžasne vidieť aj v tejto udalosti. Židia, plní zloby, ho obstúpili, lebo mali moc z *vonku*, z *úradu*. Táto moc im bola daná zo zákona. Ale Pavol tam stál uprostred nich - *mocný zvnútra*. Oni mali moc, ktorá im mohla byť odňatá spolu s ich úradom, ale Pavol mal moc, ktorá sa od neho nedala oddeliť. Bola súčasťou jeho osoby. Ježiš bol tou mocou v ňom. Pavol sa mohol modliť so žalmistom: „*Obkľučuje ma svorka psov, obstupuje ma tlupa zlosynov.*“ (Ž 22,17), ale aj: „*Vyvedieš ma z osídla, čo mi nastavili, lebo Ty si moja sila.*“ (Ž 31,5) Jedno i druhé bolo u neho realitou.

Tak sa chcem teraz pravdivo pozrieť do svojho vnútra. Po akej moci viac túžim, na akú sa viac spolieham? Je to moc peňazí, kariéry, moc známostí, úspešnosti...? **Necítil by som sa bez toho, čo mám, slabý a plný obáv?** Záleží mi vôbec na tom, aby Boh vo mne *rástol a mocnel*? Čo pre to robím? Dokážem a chcem sa na Neho spoliehať viac ako na svoje sily, plány, špekulácie...? Chcem viac *byť* ako *mať*?

Oratio:

Pane Ježišu, keď si odmyslím všetky vzťahy, istoty a známosti, cítim sa sám a slabý. Nie si ešte mojím pevným bodom, ktorý by mi stačil. Ale chcem, aby to tak bolo. Buď mojou silou a nauč ma spoliehať sa na Teba. Túžim, aby si Ty vo mne rástol, a ja sa chcem umenšovať.

Contemplatio: Kristus vo mne - nádej sily

Lectio: Sk 25, 13-27

Festa prišiel do Cézarey navštíviť kráľ Agrippa so svojou sestrou Berenikou. Boli to Židia. Festus porozprával svojim hosťom o Pavlovi. Osobne je presvedčený, že to, z čoho ho Židia obviňujú, nie je podľa rímskeho práva trestné, je teda nevinný. Na kráľovu žiadosť mu Pavla aj predviedol a prosil hostí, aby mu pomohli napísať sprievodný list na cisársky tribunál do Ríma.

„Ale Pavol sa odvolal a žiadal, aby bol väznený až do rozhodnutia jeho veličenstva.“ (21 ekum. pr.)

Festus nevydal Pavla Židom, ako ho žiadali, ale poslal ho do Ríma.

Meditatio:

Pavol chcel zostať vo väzení, kým o ňom nerozhodne sám cisár - najvyšší vládca Rímskej ríše. Dôveroval mu, že jeho rozhodnutie bude spravodlivejšie ako rozhodnutie Židov v Jeruzaleme. A bol trpezlivý. Dnešné slovo nás pozýva k trpezlivosti. Mohli by sme to v krátkosti vyjadriť takto: „Keď bol Pavol taký trpezlivý v každom žalári i teraz, či nemáme byť aj my trpezliví vo svojom väzení, kým Najvyšší vládca nerozhodne o našom prepustení?“

Moje väzenie môžu byť okolnosti, s ktorými si neviem poradiť, ľudia, s ktorými „musím byť“, ale najhorším väzením som si ja sám; moje slabosti, s ktorými bojujem, povaha, zlozvyky... a najhoršie na tom je to, že sám pred sebou neutečiem. Verím, že Boh túži po mojej slobode viac ako ja. Ale viem aj to, že keď som pyšný, a zatúžim po pokore, nezobudím sa hneď ráno pokorný. Je to proces dlhý a často bolestivý. Čím viac sa bránim pokorovaniu, tým viac to bolí a dlhšie to trvá. A podobne to je so všetkými mojimi hriechmi. **Najviac trpezlivosti tak potrebujem sám so sebou.**

Oratio:

Pane Ježišu, Ty si Boh láskavý a milosrdný. Si s nami trpezlivý a nechceš, aby niekto zahynul, ale aby sa všetci dali na pokánie. Daruj mi lásku, ktorá je trpezlivá. Nech mám dosť trpezlivosti so sebou aj s inými. Nech trpezlivo očakávam aj to, čo žiadam od Teba.

Contemplatio: Ježiš, ktorý je so mnou trpezlivý

Lectio: Sk 27, 13-26

Pavol upozornil na riziká, ktoré so sebou prináša plavba v tomto ročnom období. Stotník a kormidelník sa napriek tomu rozhodli pokračovať v ceste. Strhol sa búrlivý vietor a plavba sa stala nebezpečnou. Dej je veľmi dramatický. V tomto zvätku sa vyníma osobnosť Pavla. Upokojuje cestujúcich a potešuje ich, ako jeho v noci utešil Boh. Nikto nepríde o život, iba o loď.

„Muži, mali ste ma poslúchnuť a nehýbať sa z Kréty. Boli by ste si ušetrili toto nebezpečenstvo a škodu.“ (21)

Meditatio:

Na tejto lodi môžeme pozorovať, okrem iných, dva typy ľudí. *Prvých* predstavuje kormidelník a majiteľ lode. (11) To sú tí, ktorí si niečo zaumienia (13), ale potom to už nezvládajú a „nechajú sa unášať“ (15) okolnosťami, sú „vlečení“ životom. A to v našom prípade preto, lebo si nenechali poradiť Bohom, jeho služobníkmi - boli teda neposlušní... Keby boli poslúchli, boli by si ušetrili škodu i nebezpečenstvo. Potom sú tu tí *druhí*, ktorých predstavuje Pavol. Tí jasne vidia nebezpečenstvo, aj o tom hovoria, ale... nikto ich nechce poslúchnuť. Ale vďaka nim sú aj tí prví zachránení.

Aj ja si môžem vybrať, ktorou cestou v živote pôjdem (niekedy by som bol radšej, keby mi Boh neponechal túto možnosť výberu). Môžem byť svojvoľník a nebrať do úvahy rady ani upozornenia; alebo si najprv nechám poradiť... A ešte pripomenka: **„Často je lepšie dôverovať „Božím ľuďom“, ktorí majú Jeho múdrosť, ako odborníkom.“** Táto udalosť je toho dôkazom.

Oratio: (pieseň)

Ako je dobre prebývať v Tvojom dome, hriať sa na výslni Tvojej dobroty. Ako je dobre... a nevedieť, čo sú chvíle samoty. Ako je dobre nosiť Ťa v svojej duši, s Tebou sa o všetkých veciach rozprávať. Ako je dobre za všetkým Teba tušiť, Tebe sa- so všetkým čo mám - darovať. Tak prečo za brány bežíme zvedaví, chceme to skúsiť bez Teba... ? Srdce moje pokoj nájde, keď len v Tebe spočinie. Ako je dobre ...

Contemplatio: Ježiš - náš Záchranca

Lectio: Sk 27, 1-12

Pavol sa začal presúvať do hlavného mesta. Jeho i niektorých ďalších väzňov zverili stotníkovi Júliusovi z cisárskej kohorty. Pozdĺž libanonského pobrežia sa plavili do Sidonu. V Myre presadli na loď, ktorá sa plavila do Itálie. Cesta sa však spomaľovala, lebo boli zlé plavebné podmienky.

„*Július zaobchádzal s Pavlom ľudsky...*“ (3)

Meditatio:

Všimneme si, v čom spočívala stotníkova ľudskosť. Aj keď bol Pavol väzňom, stotník mu dôveroval. Zobral na seba riziko, že zaplatí životom, keby Pavol ušiel. Stotníkova **ľudskosť bola dôvera s ochotou vziať na seba riziko, že ten druhý ju zneužije.**

Presne taký prístup má Ježiš k nám. Dôveroval ľuďom, a tiež dôveruje, aj keď ho naša neposlušnosť stála život.

My ľudia máme byť k sebe ľudskí. To znamená...

Mám dôverovať iným, a tiež zobrať na seba riziko, že keď vstúpim do vzťahu s niekým, niečo stratím, budem škodný... To ale neznamená, že nič nezískam... Ale *iba* získavať je postoj „sveta“, nie Boží.

Byť ľudský značí mať Boží prístup k ľuďom. Nebáť sa strácať.

Oratio: (por. Flp 2,5n)

Dobrý Ježišu. Ty si kvôli nám „opustil nebo“ a stal si sa človekom.

Ty si sa nepridržal svojej rovnosti s Bohom. Zriekol si sa kvôli mne aj seba samého. Stal si sa podobný ľuďom vo všetkom, okrem hriechu. Ponižil si sa a stal si sa poslušným až na smrť na kríži. Nikto nemôže kvôli mne viac stratiť ako Ty, a napriek tomu mi nikto viac nedôveruje ako Ty. Dobrý Ježišu, nauč ma strácať čas, pohodlie, svoje názory, predstavy, svoju vôľu, plány... pre Teba i pre ľudí. Nech ma trápi iba to, keď strácam Teba.

*Contemplatio: Ježiš, ktorého nechcem stratiť
Ježiš, ktorý bol ľudský*

Lectio: Sk 26, 1- 11

Pavlovi dovolili predniesť obrannú reč pred kráľom Agrippom. Kráľ pozná židovské obyčaje a sporné otázky. Pavol sa priznáva k svojim židovským koreňom, k viere v zaslúbenia, k svojmu presvedčeniu prenasledovať Ježiša Nazaretského i k tomu, že dal veľa Svätých - kresťanov pozatvárať do väzenia.

„*A teraz stojím pred súdom pre nádej z prísľúbenia, ktoré dostali naši otcovia.*“ (6)

Najväčším prísľúbením, ktoré Boh dal ľudstvu, a ktoré vyvolený národ očakával, bolo prísľúbenie, že pošle Vykupiteľa sveta.

Meditatio:

Boh v plnosti času splnil tento prísľub, keď poslal na zem svojho milovaného Syna, aby zomrel a vstal z mŕtvych, a tak nás vykúpil.

„...*dal Boh podľa prísľúbenia Izraelu Spasiteľa, Ježiša.*“ (Sk13,23)

Našou odpoveďou na tento splnený Boží prísľub je: vierou prijať Ježiša za nášho osobného Spasiteľa a Pána, a vstúpiť do vedomého spoločenstva s ním. Je to Božia ponuka. Už prorok Micheáš píše: „*Oznámili ti, človeče, čo je dobré a čo žiada Pán od teba: ... pokorne chodiť so svojím Bohom.*“ (Mich 6,8) „Chodiť s Bohom“ znamená uveriť mu a byť s ním v dôvernom spoločenstve, v priateľstve. Keby sme to zobrali doslovne, mohli by sme povedať, že bez Ježiša sa nemáme *ani pohnúť.*

Ježiš Kristus už pre mňa nemôže byť iba historickou osobou z minulosti, ani jednou z mnohých veľkých osobností... Je to môj Boh, osobný a blízky, môj Vykupiteľ. So sv. Pavlom mám nádej, že v ňom mi Boh splní všetko, čo sľúbil. „*Lebo všetky Božie prísľúbenia, koľko ich je, v ňom sú „áno“, a preto je skrze neho aj naše „amen“ Bohu na slávu.*“ (1Kor 1,20)

Oratio:

Pane Ježišu Kriste. Ďakujem Ti, že si za mňa zomrel. Vyznávam, že Ty si môj Vykupiteľ a Pán. Verím, že aj keby som sám na svete potreboval vykúpenie, bol by si za mňa zomrel, lebo ma miluješ.

Contemplatio: Ježiš, ktorý je naplnením zaslúbení

Lectio: Sk 26,12-23

Pavol už tretíkrát hovorí o svojom obrátení. Ani v najmenšom neberie do úvahy obvinenia, ktoré proti nemu vzniesli Židia, ale snaží sa vyzdvihnúť veľkosť kresťanskej viery. Týmto sa jeho obhajoba stáva svedectvom o Kristovi. Hovorí o ňom ako o niekom, kto z vlastnej iniciatívy nečakane prenikol do jeho života na ceste do Damasku.

„...lebo som sa ti na to zjavil, aby som ťa ustanovil za služobníka a svedka toho, čo si videl...“ (16)

Ježiš sa zjavil Pavlovi preto, aby ho urobil nástrojom, nádobou, ktorá zanesie jeho meno pohanom.

Meditatio:

Pavol poslušný svojmu svedomiu i nebeskému videniu žil toto svoje povolanie v plnosti. Žil podľa svojho poznania.

Nám sa Boh tiež zjavuje, dáva sa nám poznať, ako sme o tom už rozjímali. Okrem našej vlastnej spásy je to preto, aby sme boli služobníkmi a svedkami Boha, ktorý sa nám zjavuje. Podľa poznania, ktoré sa nám dostalo. *„A ak niečo chápete ináč, aj to vám Boh zjaví. Ale k čomu sme už dospeli, toho sa držme!“ (Flp 3,15n)*

On isto od nás nebude chcieť, aby sme svedčili o niečom, čo dal poznať našim priateľom. Za to, čo sme dostali, sme však zodpovední. **Ak chcem slúžiť Bohu, nemám slúžiť svojim predstavám, plánom..., ale naozaj Jemu a tomu, čo mi dal poznať.** Či už sa mi zdá, že mám málo poznania a zjavenia, či veľa, môžem mu to ponúknuť - a to je už spolupráca s ním. Potom to Pán rozmnoží - ako chleby a ryby. Ježiš z nich neurobil hneď na začiatku obrovskú kopu, ale postupne ich rozdávaním pribúdalo.

Oratio:

Do Tvojich rúk, Nebeský Otče, odovzdávam každé svoje poznanie i zjavenie, ktoré mám od Teba. Očisť to, premeň a rozmnož. Pane Ježišu, skrze svojho Svätého Ducha, urob ma služobníkom a svedkom toho, čo si mi zjavil.

Contemplatio: Ježiš, ktorý ma pretvára

Lectio: Sk 26, 24-32

Pavol sa vo svojej reči dostal až k vzkrieseniu, čo vyvolalo reakciu u vládára Festa. Rimanovi, podobne ako Aténčanom, sa takéto posolstvo zdalo byť bláznivé. Žid, kráľ Agrippa, aj keď odpovedal ironicky, predsa uznal presvedčivosť Pavlovho svedectva. Potvrdil tiež, že Pavol si nezasluhuje väzenie ani smrť a mohol byť prepustený, keby sa nebol odvolal na cisára.

„Kráľ sa vyzná v týchto veciach ... ved' sa to nedialo v zákutí.“ (26)

Ježišov život, vyučovanie, zázraky, i jeho umučenie a smrť... sa naozaj diali verejne.

Meditatio:

Kráľ Agrippa mal právo menovať veľkňaza a strážiť chrámový poklad. Veril prorokom a vedel o udalostiach v Jeruzaleme. A predsa; aby niečo otriaslo jeho „nevierou“ v Ježiša - ako predpovedaného Mesiaša - na to potreboval svedka. Človeka, ktorý nielen vedel o Ježišovi, ale sa s ním aj stretol. Človeka, ako bol Pavol.

Dnes je kresťanstvo verejne známe. Sväté omše, stretnutia mladých, festivaly... to sa neodohráva v zákutí. Môžeme o tom čítať, každý to môže vidieť v televízii, na internete a predsa pociťujeme krízu viery. Nedá sa určiť jednoznačná diagnóza prečo, ani určiť jednoznačné riešenie. Ale aj „nevierou“ dnešných dní by otriasli ozajstní svedkovia Ježiša Krista. Takí, ktorí ho stretli, ktorí ho žijú a „neredia“ Božie slovo. Takí svedkovia svojimi postojmi vyrušujú ľudí okolo seba, sú nepohodlní... Ako Pavol. Keď je tvoja viera v kríze, **chod' a hľadaj svedkov**, ktorí ti dosvedčia, že Boh je živý. Keď si sa stretol s Kristom, **chod' a hľadaj ľudí, ktorí potrebujú svedectvo.** Žiť Božie slovo je síce pre svet „šialenstvo“, ale prít'azlivé, mocné a veľmi potrebné.

Oratio:

Pane Ježišu, pre Tvoje bolestné umučenie a pre Tvoju lásku k strateným, daj mi odvahu hľadať.

Contemplatio: Ježiš - živý Boh